

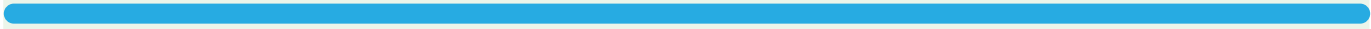
תורת אביגדור

פילזים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד גדל

פְּרֵשֶׁת נֶחֱ תִשְׁפֹּב

לומדים מהחיות

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת נח תשפ"ב לומדים מהחיות

"אבא", אמר מוישי מהמושב האחורי של האוטו. "למה אנחנו עוצרים?"

"אני לא בטוח שאנחנו שניתן להתקדם כאן", ענה אבא. "זה נראה שהם סגרו לגמרי את הכביש הראשי. אני חושב שנצטרך לערוך עיקוף."

"למה יש פה ריח של חיות?" שאל דוד. "זה מזכיר לי כשהלכנו לחווה ההיא בחול המועד."

"זו שאלה מאד טובה." אמר אבא. "גם אני מריח את זה."

בדיוק אז, שמעו בני משפחת פרידמן את מה שהיה נשמע כנהמה של אריה.

"בוא נלך לבדוק מה קורה", אמר אבא. "זה נשמע מעניין מאד!"

אבא חנה את הרכב ובזמן שהם יצאו כולם והתחילו לפסוע לכיוון המהומה, כבר לא היה לאף אחד ספק כי ריח החיות רק הלך, גבר והתחזק.

"תראה, אבא!" אמר דוד. "ישנה התקהלות עצומה של אנשים במרכז העיר!"

כאשר הם התקרבו, הם ראו שאכן, היו שם בהחלט הרבה חיות. ניצבים לפני בני העירייה - ושם, במרכז העיר, על הבמה, עמד לא אחר מאשר ראש העיר!

זה היה נראה שרוב החיות נמצאות בסוג של רכבת שניתן למצא בדרך כלל בגן החיות. ובמיקום שהיו ניצבים בדרך כלל פסלים של אריות רבצו כעת שני אריות חיות ואמיתיות!

"האם קרה משהו לראש העיר?" שאל מוישי, מבולבל. "יש כאן תנין משוחרר בראש הרכבת, במקום הקטר!"

"לא כדאי להתקרב יותר מידי", אמר אבא. "זה לא עושה רושם שיש כאן חיות קשורות או בכלובים."

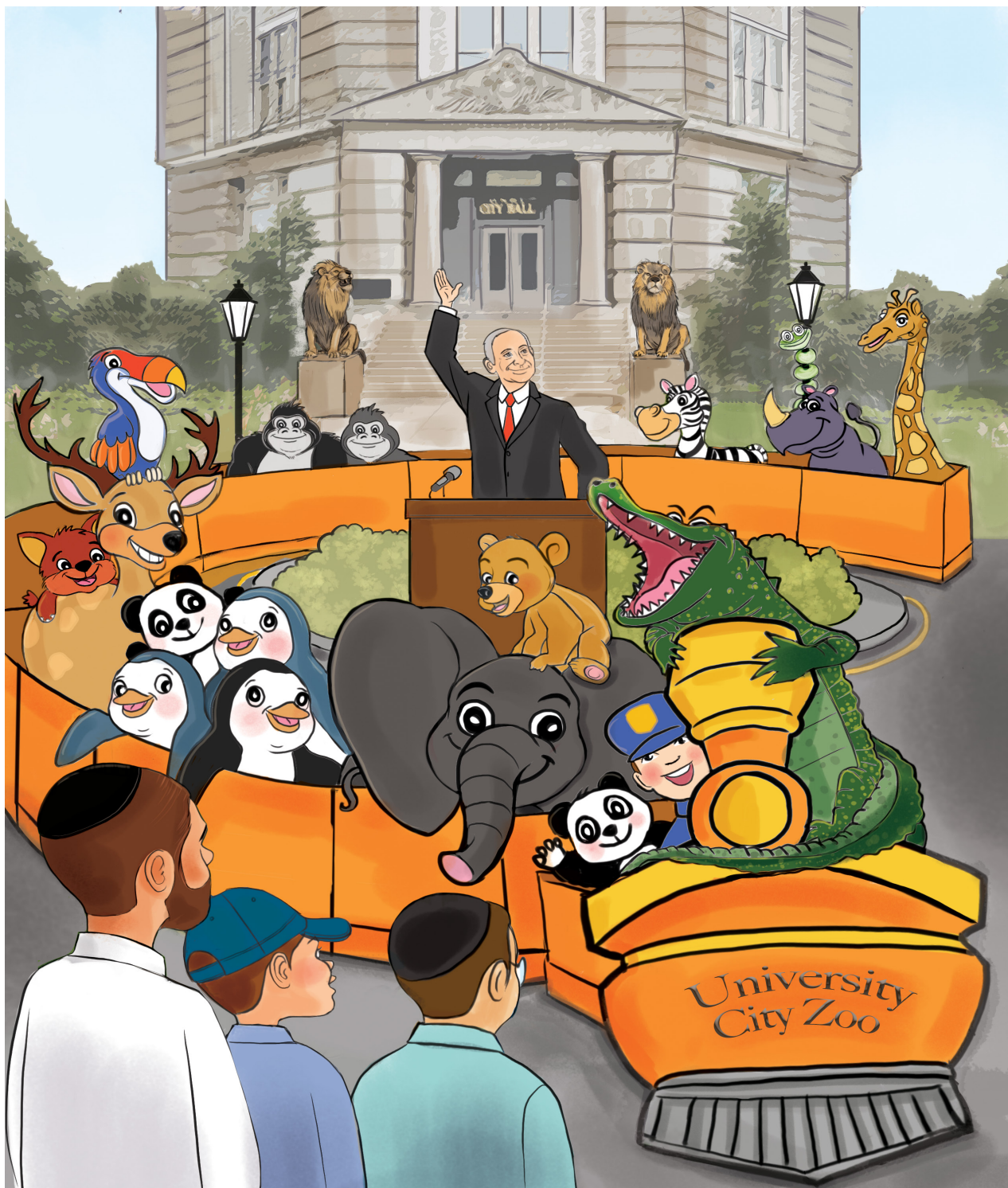
בדיוק אז, גבר קולו של ראש העיר גיליקודי שבקע מתוך הרמקולים שהוצבו ברחבי המקום. "תושבי עירי היקרים, הוא התחיל. "לעונג הוא לי להכריז בזאת על גן החיות החדש העומד להיפתח בין הרחובות אלפרד לוודסון."

ראש העיר התנשף בחשיבות. "אני הצלחתי לקבל את החיות האלה כתרומה מהנשיא קריץ בעצמה. לכבוד הוא לנו לתת לחיות עדינות אלו בית חדש בעירנו!" הוא קרא, לקול תרועות הקהל הפראיות, כשאחת הגורילות טיפסה אל מחוץ לרכבת ושברה פנס רחוב לשני חצאים.

”כדאי ללכת עוד יותר אחורה,” אמר אבא בחכמה לבניו. ”זה נראה שהקרנף בדרך לקפוץ מהרכבת גם כן.”

משפחת פרידמן התרחקה מאזור ההתרחשויות. כהם שומעים את ראש העיר ממשיך לדבר על רעיונו המוצלח להוביל ברכבת גן החיות החדשה את כל החיות אל מעונם החדש.

”אין מה לדאוג מכך שעדיין אין כלובים בנויים!” צעק ראש העיר בשמחה. ”אנו הסברנו לחיות בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שעליהם להתנהג כראוי עד שנסיים לבנות

את גן החיות! ולכן, לכולם הביטחון והשלום!"

הילדים מיהרו בעקבות אבא אל הרכב בכדי שיוכלו להתרחק ככל האפשר מזירת האירוע המטורף.

כשהם התרחקו עם המכונית, אמר אבא "ילדים, אתם יודעים, מה שעכשיו ראינו זה תזכורת לצדיקים הגדולים."

"מה, האם ראש העיר הינו צדיק?" שאל דוד. "הוא לא ממש נראה כך..."

"לא, לא, לא", צחק אבא. "אני מדבר על מה שהחיות מזכירים לנו. כל החיות שיש בעולם בימינו, קיימות בזכות נח הצדיק! אם לא נח, לא היו שום חיות! בזכות נח, העולם והחיות ניצלו מהמבול."

"וזהו המסר שבבילנו לגודל חשיבותם של הצדיקים. אל לנו לטעות ולחשוב שהצדיקים קיימים רק בשביל לתת לנו ברכות או להיות גדולי ישראל בתמונות. הצדיקים הינם אלו שמקיימים את העולם בעצם קיומם - בדיוק כמו שנח עשה בימיו. וזה אומר שבכל פעם שאנו רואים חיות, בין אם זה בטיול לחווה, סנאי המטפס על עץ או בעוברינו בשטח בניין העירייה, זוהי תזכורת חשובה לכך שהעולם הזה וכל הנמצא בו, קיים רק בגלל הזכות של הצדיקים בכל דור ודור. הם אלו שתורתם ומצוותיהם גורמים להמשך קיום העולם."

"אבא", אמר מוישי. "אז, האם לא כדאי לנו ללכת לטיול לגן החיות בכל יום בכדי שנוכל לזכור מסר זה?"

אבא חיך. "אני לא יודע אם כל יום, הוא אמר. "ואנו בהחלט רוצים לחכות עד שהם יבנו כמה כלובים לחיות הפרא שם. אולם מוישי, אנחנו לא צריכים ללכת לגן החיות בכדי ללמוד את המסר הזה. אנחנו אפילו יכולים ללמוד את זה כאשר אנו מסתכלים במראה."

"אולם כאשר אני מסתכל במראה, אני רואה ילד. לא קוף." היקשה מוישי.

"אה, אבל זה לא רק חיות", אמר אבא. "אם לא צדקותו של נח, אתה ואני לא היינו כאן גם כן. מכיון שלא היו קיימים אנשים בעולם כלל! כאשר אתה קם בבוקר ומסתכל על ידיך ורגליך, לאחר ההודיה להשם על שנתן לך גוף כל כך משוכלל ומיוחד, תזכור שכל מה שיש לנו זה בזכות נח הצדיק וכל הצדיקים האחרים שהיו במשך כל הדורות - אפילו היום - שעובדים את השם בכל דקה ודקה מחייהם. זהו מסר שמאד חשוב לזכור. זה לא הנשיא קריץ או איש עסקים עשיר או ממציאים גדולים שמקיימים את העולם וגורמים להמשך קיומו. זה אך ורק בזכות הצדיקים שהעולם ואנחנו ממשיכים להתקיים!"

שבת שלום ומבורך!